

11/2007

HUOMIOITA ORIENTALISTISESTA MUINAISUUDESTA. Hegemoninen eurooppalainen diskurssi tamileista Etelä-Intiassa

FT Jukka Jouhki

Orientalismia aurovillessä

Vuonna 2003 Auroville oli [1] noin 1700 asukkaan monikansallinen kokeiluyhteisö eteläisessä Intiassa. Yhteisö perustettiin vuonna 1968 Tamil Nadun osavaltioon Pondicherryn kaupungissa vaikuttaneen hengellisen johtajan, Mirra Alfassan (1872–1973) toimesta. Alfassa puolestaan oli Sri Aurobindon (1872–1950), kuuluisan poliitikon, vapaustaistelijan ja myöhemmin mystikkofilosofin työn jatkaja. Aurovillen tarkoitus oli olla malliyhteisö niin materiaalisesti kuin hengellisestikin. Yhteisön yksi tarkoituksista, perin kuusikymmentälukulaisittain, olikin osoittaa, että eri maiden kansalaiset ja eri kulttuurien edustajat voivat yhdessä elää harmonista elämää yhdessä. Aurovillen asukkaista kolmasosa oli kotoisin Intiasta (joista noin puolet Tamil Nadusta ja toinen puoli Pohjois-Intiasta) ja kaksi kolmasosaa Euroopasta. Pieni osa aurovillemäisistä oli myös tullut Etelä- ja Pohjois- Amerikasta sekä Itä- ja Kaakkois-Aasian maista.

Aurovillen naapurissa sijaitsi Kuilapalayam, noin 2200 asukkaan tamilikylä. Kylän asukkaat olivat maanviljelijäkastiin kuuluvia *vanniyareja* ja kylän työikäisistä asukkaista suurin osa (n. 85 %) kävi töissä Aurovillessä. Noin puolet heistä oli samalla pienmaanomistajia ja työllistyi kausittain maataloudessa. Kolmasosa Aurovillessä työssäkävivistä kyläläisistä oli täysin riippuvaisia työstään monikansallisessa yhteisössä. Auroville työllisti yhteensä noin viisituhatta kyläläistä ympäri piirikuntaa, minkä vuoksi yhteisö olikin hyvin riippuvainen ulkopuolisesta ja verrattain halvasta työvoimasta. Myös tamilikyläläiset pitivät arvossaan Aurovillen työllistävää vaikutusta, joka oli verrattain korkeasta työttömyysasteesta kärsivälle maaseudulle merkittävä taloudellinen tekijä. Melkein kaikki Aurovillessä työskennelleet kyläläiset tekivät fyysistä työtä tai olivat toimissa, jotka vaativat vain hyvin vähän koulutusta.

Tässä artikkelissa tarkoitukseni on esitellä huomioita Aurovillessä esiintyneestä tamileista koskeneesta hegemonisesta eurooppalaisesta diskurssista. Aurovilleä ympäröivät tamilit olivat tärkeä tekijä aurovilleläisen identiteetin rakentamisessa. Koska yhteisön filosofiaan kuului kaikkien kulttuurien kunnioittaminen ja erilaisuuden suvaitseminen, oli yhteisöä ympäröivä, siihen tunkeutuva ja usein uhkaavalta tuntuva tamilius käsiteltävä, muokattava ja tulkittava niin, että se ei tuottanut ongelmaa yhteisön ihanteille. Aurovillen tamilidiskurssi noudattikin hyvin pitkälle Edward Saidin kuvaamaa eurooppalaisen orientalismin perinnettä. Orientalismilla Said tarkoitti eurooppalaista kolonialismin kautta rakentunutta tieteellisen ja populaarin diskurssin perinnettä, joka määrittelee Orientista tai ”itämaista” rakennettuja representaatioita. (Said 1995.) Yleisemmällä tasolla voidaan sanoa, että orientalismin on sukua merkitysjärjestelmälle, jossa mikä tahansa gramscilaisittain hegemoninen ”me” kuvailee ”toista” (Gramsci 1971 & 1996).

Muinaisuus vs. Muutos

Aurovillen (tamilistinen) diskurssi painotti orientalismin erästä erityistä osa-aluetta, toiseuden temporaalista etäännyttämistä. Aurovillessä tämä ilmeni essentialistisena näkemyksenä, joka korosti tamiliuden muinaisuutta. Tamiliuden ydinolemus näytti pitävän sisällään jonkinlaisen tamilien kultaisen ajan jäänteiden, alkukvaliteetin hävinneen tamilisivilisaation ajalta. Usein tamiliuden muinaista ydintä painottavassa aurovilleläisessä diskurssissa muinaisuus esiintyi konnotaatioiltaan näennäisesti positiivisena. Se tuntui tarkoittavan autenttisuutta, puhtautta, viisautta ja hengellisyyttä, mutta toisaalta myös siihen viitattiin edistyksen esteenä.

Aurovilleläisessä diskurssissa nykyinen tamilikulttuuri nähtiin usein degeneroituneeksi ja keinotekoiseksi. Tähän kuvaan verrattiin ”oikeaa” ja ”alkuperäistä” tamilikulttuuria, johon yksilöllistyminen, kaupallistuminen ja modernisaatio eivät olleet vaikuttaneet. Monet aurovilleläiset halusivat revitalisoida muinaisen tamiliuden ja herättää henkiin ”oikean” tamilikulttuurin Aurovillen ympärille. Esimerkiksi *Ravanan*, läheisestä tamilikylästä kotoisin ollut aurovilleläinen, kertoi kannustaneensa kyläläisiä harjoittamaan ”alkuperäistä” tamilien kulttuuria. Hän vastusti nykypäivän ”valekulttuuria”, jota niin yleisesti harjoitettiin kylissä, esimerkiksi hänen mielestään kaupallistuneissa uskonnollisissa juhlissa. *Ravanan* halusi palauttaa ”muinaisen tamilikulttuurin,” muun muassa auttamalla rekonstruoimaan temppelefestivaalit ”muinaisen tradition mukaisesti” ilman ”modernia vaikutusta”. Putkivalot, betoni ja muut modernit materiaalit eivät hänen mukaansa ”kuuluneet oikeantemppeleihin”.

Rykaarid, Aurovillen terveyskeskuksen hollantilainen johtaja, oli myös kovin huolissaan katoavista tamilitraditioista. Siksi hän oli aloittanut tukea rahallisesti naapurikylänsä tanssiryhmää, jonka hän halusi oppivan ja esittävän kolataamia, perinteikästä ja ”muinaista” tamilimiesten ryhmätanssia. *Rykaarid* surkutteli kuinka tamileilla oli niin monia tärkeitä perinteitä, mutta joko tamilit eivät pitäneet niistä tai he eivät olleet kykeneviä organisoitumaan niitä edistääkseen. *Rykaarid* pelkäsi, että muutamien vuosien kuluessa kyläläiset unohtaisivat tärkeät perinteensä. Myös

ranskalainen *Benjamin* ylisti “tamilisivilisaatiota” ja sen muinaisuutta. Hänen mielestään tamilit olivat ylpeitä ihmisiä, joilla oli ”keskeytymätön historia” aina viidentuhannen vuoden päähän. Valitettavasti kulttuuri kuitenkin näytti hitaasti degeneroituvan. Benjaminin mielestä tamilit olivat tästä tietoisia ja yrittivät herättää henkiin kulttuurinsa ja “dravidalaisen sivilisaation” [2]. Hänen mukaansa tamilit kärsivät degeneroituvan sivilisaation yleisistä ongelmista, esimerkiksi riippuvuussuhteesta Intian hallitukseen. Benjaminin mielestä tamilit olivat menettäneet ”alkuperäisen riippumattomuutensa”, koska tamilit halusivat hallituksen “antavan heille kaiken”.

Edellä mainitun kaltaiset näkemykset olivat hyvin yleisiä Aurovillessä: ympäröivä tamiliväestö haluttiin revitalisoida ja luoda aurovilleläisen mielikuvan mukainen ”oikea” tamilikulttuuri. Aurovilleläisessä diskurssissa esitettiin tietynlainen tamilikulttuurin kehityskaari, muinaisista ajoista nykyhetkeen. Ajan kuluessa “hyvä muinaisuus” nähtiin kontaminoituneen tai jopa vääristyneen. Toisin sanoen tamilit nähtiin kansana, joka oli alkujaan nauttinut korkeakulttuurisesta periodistaan ja, useista mahdollisista syistä johtuen (esim. kastisysteemi, rotuominaisuudet, brittiläisiltä, *tamas* [3], kollektiivinen sielu tms.), alkanut rappioitua. Jossain vaiheessa “oikea tamilius” oli diskurssin mukaan vähentynyt ja melkein hävinnyt tai vääristynyt viidakkomaiseksi ”väriiden traditioiden” aggregaatiksi. Kuitenkin toiveikkaita väläyksiä tai jäänteitä muinaisten tamileiden perusolemuksesta oli vielä nähtävissä. Aurovilleläisessä diskurssissa nämä jäänteet voitiin arkeologimaisesti “kaivaa ylös” ja niitä voitiin vahvistaa yhteisön valistuneella avustuksella.

Vaikka tamilien muinaisuus viittasi johonkin positiiviseen, se myös merkitsi jotain seisahdunutta. Siksi tamilien nähtiin kohtaavan suuria ongelmia sopeutuessaan modernisaatioon. Kuten vanha ihminen koetaan usein viisaaksi mutta myös konservatiiviseksi ja muutosta vieroksuvaksi, samoin muinainen (jopa seniili) tamilikulttuuri nähtiin kykenemättömänä suhtautumaan nykyaikaan [4]. Eurooppalaiset aurovilleläiset näkivät merkittävän eron mitä tulee muutokseen tamilikulttuurissa verrattuna aurovilleläiseen, eurooppalaisvaikutteiseen muutokseen. Nykyhetken tamilikulttuuri nähtiin olevan jonkinlaisessa kaoottisessa liminaalitulassa. Tamilit olivat degeneroituneet muinaisesta sivilisaatiostaan, mutta he eivät olleet kehittäneet mitään arvokasta korvaamaan sitä. Kun tamilit näyttivät olevan ”modernisaation partaalla” mutta ilman riittävää muinaista perusolemusta, he olivat historiansa ”vitaalisimmassa [5]” vaiheessa. Koska kyläläiset olivat muinaisia ja pitäytyivät vanhoissa tavoissaan, he eivät olleet hengellisesti tai mentaalisesti valmiita seuraavaan kehitysaskelleeseen, aivan kuin materiaalisen kehityksen vauhti olisi ohittanut tamileiden henkisen kapasiteetin sopeutua muutokseen.

Myös Auroville nähtiin olevan jonkinlaisessa liminaalitulassa, mutta kun tamilikyläläisten liminaalisuus nähtiin vaarallisena, juurettomana, päämäärättömänä ja materialistisena, Aurovillen liminaalisuus koettiin usein tarpeellisenä ja positiivisena vaiheena matkalla utopiaan. Aurovillen (positiivinen) liminaalitila antoi anteeksi monet yhteisön ongelmat ja edusti polkua edistykseen kun taas tamilien (negatiivinen) liminaalitila tarkoitti kykenemättömyyttä edistyä. Hengellisesti ja mentaalisesti edistyneiden aurovilleläisten katsottiin olevan kykeneviä käyttämään edukseen liminaalisuuden kenttää, mutta tamileille sen nähtiin tuottavan anarkiaa.

Aurovillen ja sen jäsenten tarkoitus oli kehittyä ja samalla kehittää koko maailmaa. Siksi eräänlainen folkteoria evoluutiosta oli omaksuttu aurovilleläiseen diskurssiin. Teoria sekoitti darvinistista evolutionismista Aurobindon hengellis-mystiseen ihmiskäsitykseen. Aurovilleläisen eskatologian mukaan ihminen oli muuttuva olento, joka oli vääjäämättä kehittyvä fyysisesti ja hengellisesti. Ihmislaji oli tulevaisuudessa ottava uuden askeleen evoluutiossaan, jonka tuloksena olisi jalostuneempi, herkempi ja moraalisempi olento. Aurovillen tarkoitus oli nopeuttaa tätä prosessia ja ehkä jopa olla paikka johon ensimmäinen uusi ihminen syntyisi [6]. Monien aurovilleläisten mielestä autenttinen tamilien (tai ylipäätään Intian) muinaisuus piti sisällään ominaisuuksia, jotka olivat välttämättömiä ihmiskunnan evoluutioprosessissa. Muinaisuus oli kuitenkin vain yksi uuden ihmisen rakennusaine. Sen lisäksi tarvittiin edistynyttä hengellisyyttä ja hallintoa sekä aivan uutta elin-, ajattelu- ja kokemustapaa. Aurovillelle käsitettiin parhaimmaksi välineeksi erilaisten kulttuurien ydinolemusten sekoittamiseen, josta oli syntyvä uusi ihmislaji.

Itävaltalaisen Franzin mielestä ihmisen henkisessä evoluutiossa oli ensin turvallinen, kollektiivinen heimotasoo, mutta kun ”kulttuuri edistyi tietoisuudessaan” tapahtui tuskallinen siirtymä yksilöllisyyteen, pois luontoäidin läheisyydestä. Franzin kanta edusti yleistä aurovilleläistä näkemystä, jonka mukaan kollektiivisuus ja yhteisöllisyys tarkoittivat luonnonläheisempää elämäntapaa. Esimerkiksi Auroville-historiikin kirjoittaja kuvaili syitä, miksi Aurovillen alueen maaperä oli niin köyhää. Luonnosta erkaantuneet tamilit eivät enää eläneet harmoniassa Äiti-maan kanssa:

This once fertile plain had succumbed to the impoverishment of man's consciousness - a consciousness which had not yet seen its inseparable relationship with nature [and that] the natural instincts have atrophied and been reduced to a bare utilitarianism. (Savitra 1980, 91.)

Franzin mukaan yksilöllisyys saavutettiin silloin kun kulttuuri etäännytti luonnosta. Tällöin itsenäisyys kehittyy ja johtaa lopulta ”korkeammalle tasolle”. Lopulta tällä tasolla kulttuurit voivat ”yhdistyä uudelleen” muinaisen elämän kanssa ja näin ”sulkea ympyrän”. Franzin mukaan ihmiskunnan täytyi valikoida hyvät asiat muinaisista kulttuureista kehittyäkseen seuraavalle ja lopulliselle tasolle. Franzin mielestä läntinen maailma oli pitkällä edellä yksilöllistymisessä. Hänen mukaansa prosessi alkoi antiikin Kreikan aikoina ja oli jatkunut siitä lähtien, mutta tamilit olivat kokeneet saman prosessin yhden ainoan sukupolven aikana.

Kiinni kulttuurissaan

Yleisen orientalistisen diskurssin mukaan Intia on eräänlainen kulttuurinen sieni, joka imee vaikutteita ulkoa ilman että sen perusolemus (essence) muuttuu (ks. esim. Inden 1992). Myös Franz näki tamilien edustavan hyvin muinaista kulttuuria, joka on omaksunut lukemattomia ulkopuolisia vaikutteita, mutta oli silti pysynyt samana tamilikulttuurina. Tällainen reifikoiva ja essentialistinen kulttuuri-käsitys oli hyvin suosittu Aurovillessä. Koska aurovilleläiset ajattelivat heidän tarkoituksensa olevan ihmisykseyden toteuttaminen sen kaikessa monimuotoisuudessaan (unity in diversity),

he myös uskoivat, että kaikissa kulttuureissa oli jotain arvokasta ja kunnioitettavaa. Aurovillalaiset näkivät kansakunnilla olevan myös oma sielunsa, ikään kuin valtiot olisivat olleet eläviä olentoja, joilla oli distinktiiviset luonteenpiirteensä. Kun kulttuureillakin nähtiin olevan oma perusolemuksensa, oli Aurovillen tehtävä kerätä yhteen eri perusolemukset, (uudelleen)yhdistää ne ja nähdä niiden ykseys. Tamilikulttuurilla nähtiin olleen sama perusolemus jo ainakin viidentuhannen vuoden ajan, joskin pinnalliset ja syvemmätkin poikkeamat olivat tehneet tuon oikean olemuksen realisoitumisen tänä päivänä vaikeammaksi.

Aurovillalaisessa lehdessä kerrottiin kuinka tamilikulttuuri oli ”yksi vanhimmista tunnetuista elossa olevista kulttuureista”. Siksi yhteisössä oli suunniteltu läheisen tamilikylän muuntamista tamiliperinnekyläksi (Tamil Heritage Village), eräänlaiseksi eläväksi kylämuseoksi. (Auroville Today 172/2003, 4.) Mielenkiintoista on, että yhteisössä ei suunniteltu perustettavaksi esimerkiksi ranskalaista, englantilaista tai saksalaista perinnekylää. Näyttää siltä, että aurovillalaisille tamilina oleminen merkitsi perusolemukseltaan kylässä elämistä. Kylä ei kuitenkaan tarkoittanut mitä tahansa kylää, vaan arvokkaasta menneisyydestä kotoisin olevaa kylää, joka ei ollut kontaminoitunut liianmoderneista vaikutteista. [7] Useimmat aurovillalaiset pitivät yhteisönsä roolia merkittävänä tamilikulttuurin kohtalon kannalta. Aurovillen avulla tamilikyläläiset voisivat löytää uudelleen kadotetun muinaisuutensa ja kadotetut perinteensä sekä fuusioda harmonisesti vanhat arvokkaat tavat moderniuden kanssa.

Aurovillalaisessa diskurssissa tamilien perinteet, ajattelutapa ja materiaallinen kulttuuri olivat – kiehtovan tautologisesti – muinaisia, koska tamilit itse olivat eläviä reliikkejä menneestä sivilisaatiosta. Tamilit nähtiin puolestaan reliikkeinä, koska heillä oli muinaisiksi tulkittuja elementtejä yhteisössään ja kulttuurissaan. Näyttää siltä, että aurovillalaiset olivat taipuivaisia merkitsemään monia kylässä nykypäivänä tapahtuvia asioita ”muinaiseksi”. Tamilien perusolemuksellinen muinaisuus tunkeutui lukemattomiin aurovillalaisten tamilirepresentaatioihin. Esimerkiksi erään Aurovillen historiasta kertovan kirjan mukaan yhteisön alkutaipaleella ”muinaisen menneisyyden” kyläläiset kohtasivat ”kansainvälisten vieraiden nuorekkaan nykyisyyden” ja että Aurovillen haasteena oli olla tekemisessä ”muinaisen kyläkulttuurin kanssa” (Sullivan 1994, 154 & 141). Jopa kyläläisten ruokareseptien katsottiin sisältävän ”ajatonta viisautta” vaikka kysymys oli jokapäiväisestä ruuasta (Auroville Today 137/2000, 6).

Itävaltalaisen Evan mukaan tamileiden tuli kehittyä kuten länsimaiset aurovillalaiset olivat jo kehittyneet. Tamilit olivat yhä ”kiinni kulttuurissaan”. Esimerkiksi heidän perhearvonsa olivat vielä vahvat. Samaa diskurssia käytettiin myös aurovillalaisessa lehtijutussa, jossa tamiliaurovillalaisten rooli yhteisössä nähtiin ongelmalliseksi, koska he olivat ”kiinnikulttuurisessa identiteetissään” niin paljon, että se esti heitä ”saavuttamasta laajempaa perspektiiviä”. Myös lehtijutussa tamilien perhe-elämän vaikutus nähtiin liian suureksi: monet tamiliaurovillalaiset vierailivat sukulaistensa luona kylissä, joten ”Tamil Nadun tavat ja uskonnolliset uskomukset jäävät voimaan”. Toisaalta samaista kirjoittajaa harmitti kuinka ”tamileilla on taipumus unohtaa perinteidensä arvo.” (News and Notes 27/2004.)

Auroவில்läläiset harjoittivat myös tietynlaista kulttuurista vatsastapuhumista kun he kertoivat yhteisönsä liittyneille tamileille mikä oli oikeaa tamiliutta. Auroவில்leen perustettiin esimerkiksi Tamil Heritage Centre suojelemaan paikallisia tapoja etteivät ne häviäisi tai ”menettäisi oikeaa merkitystään” (ibid.). Tamilikyläläinen, joka omaksui liikaa länsimaaisia/auroவில்läläisiä tapoja, nähtiin eräänlaisena matkijana tai jopa huijarina kun taas eurooppalainen, joka omaksui kulttuurisia elementtejä tamilikylistä representoitiin liberaalina multikulturalistina. Kyläläistamili kohtasikin kuitenkin erilaisia odotuksia, kun hän liittyi Auroவில்leen. Hänen täytyi länsimaistua miellyttävän lieväällä tavalla ja niin, ettei hän kuitenkaan ”unohtaisi juuriaan” tai eläisi vastoin kulttuurista perusolemustaan.

Eurooppalaiset auroவில்läläiset kokivat esi-isiensä kenties aikoinaan käyneen läpi kuvittelemaansa tamiligeneologiaan verrattavissa olevan prosessin, mutta nykyeurooppalaisuus näytti olevan läheisessä suhteessa dynaamisuuteen, variaatioon ja heterogeenisuuteen. Eurooppalainen oli aina tuore, moniarvoinen, moderni, innovatiivinen ja jos hän oli jollain tavalla muinainen, se oli hänen oman valintansa tulos, päinvastoin kuin tamili, joka oli muinaisuutensa vanki. Eurooppalaiset auroவில்läläiset näyttivät kuvittelevan itsensä, ei pelkästään nykyajan vaan tulevaisuuden edustajina, kun taas kyläläiset kuuluivat kollektiiviseen yhteisönsä ja historiaansa, joka heitä aina lopuksi määrätti.

Auroவில்läläisessä diskurssissa suku ja perhe edustivat tamileiden tapauksessa vanhanaikaisia käsityksiä. Suvun vaikutus ei ollut tarpeeksi muinaista, vaan ajan vääristämää. Toisaalta se ei ollut tarpeeksi modernia ollakseen ”länsimaista” vaikutusta. Sopiva tamili auroவில்läläiseksi olikin sellainen, jolla oli niukasti yhteyksiä lokaaliin ja nykyiseen tamilikulttuuriin mutta vahvat yhteydet muinaiseen ja riittävät yhteyden länsimaiseen kulttuuriin. Koska tamilit koettiin ”hyvin pitkälti kulttuurin määrittelemäksi” Auroவில்leen liittyneet tamilit nähtiin ”kulkevan molemmissa maailmoissa” (Auroவில்le Today 178/2003 [8]). Molemmissa maailmoissa kulkeminen oli haitallista tamilille mutta hyödyllistä länsimaalaiselle, joka saattoi valikoida itselleen ja yhteisölleen sopivia elementtejä muinaisilta tamileilta. Eurooppalaiset auroவில்läläiset kävelivät myös hyvin vankasti eurooppalaisessa maailmassa, muun muassa käymällä väliajoin töissä Euroopassa, mutta tätä ei nähty mitenkään yhteisön kannalta haitallisena asiana.

Lopuksi

Auroவில்leen muuttaneet tamilit näyttivät olevan orientalistisen diskurssin aiheuttamassa pattitilanteessa. He olivat joko ”kiinni kulttuurissaan” tai ”unohtaneet traditionsa”. Yhteistä eriäville tamilirepresentaatioille oli aina se, että nykytamilius ei ollut kelvollista. Yllättävää on, että myös useimmat tamiliauroவில்läläiset omaksuivat ja hyväksyivät nopeasti heitä koskevan diskurssin. Mielenkiintoista on myös se, että auroவில்läläiset harvoin harmittelivat kuinka ”kiinni kulttuurissaan” eurooppalaiset auroவில்läläiset olivat. Tämä johtunee auroவில்läläisestä kulttuuri-käsityksestä, jonka mukaan tamilikulttuuri oli kvaliteetiltaan rajoittava kun taas eurooppalainen kulttuuri nähtiin pikemminkin mahdollistavana. Toisinaan tamilien muinaisuus tarkoitti ”kiinni

olemista” ja toisinaan se oli ”uskomattoman rikkauden lähde”. Joskus tamiliaurovilleläisten vahvoja perhesuhteita arvostettiin, mutta usein ne nähtiin kuitenkin edistyksen esteenä.

Muinaisuuden ympärille rakentunut diskurssi näyttikin käyttävän käsitettä kelluvana merkitsijänä, jota voitiin käyttää sekä tamilikulttuuria vastaan että sen puolesta. ”Aito” tamileiden muinaisuus oli jaloa ja turmeltumatonta ja siten jotain mitä Auroville ja yhteisön länsimaisten ”mentaalisten” eli liian älyllisten jäsenten tuli ”omaksua uudelleen”. Toisaalta muinaisuus saattoi myös merkitä sitä, että tamilit olivat kiinni ajattomassa ja seisahtaneessa tilassaan, joka vaikeutti edistymistä. Tämän näkemyksen mukaan muinainen tarkoitti myös alkukantaista, arkaaista ja jopa primitiivistä ja takapajuista. Huolimatta siitä oliko muinaisuus-diskurssilla tamileita kritisoiva tai suosiota osoittava funktio, on selvää, että se kuului yleisesti hyväksytyyn kielipeliin ja kielsi tamileilta samanaikaisuuden tai samassa ajassa olemisen (vrt. Fabian 1986) eurooppalaisten kanssa.

Loppuviitteet

[1] Tämä artikkeli perustuu väitöstutkimukseeni, jonka aineisto on kerätty vuosina 1999 ja 2003. Ks. Jouhki 2006. Vaikka käsittelemäni Auroville-yhteisö ja Kuilapalayamin kylä ovat yhä olemassa, käytän artikkelissa etnografista imperfektiä, koska haluan painottaa tutkimuskentän dynaamisuutta vastakohtana konventionaalisen etnografisen presensin vihjaamalle muuttumattomuudelle.

[2] Dravidalaisiksi sanotaan Etelä- ja Keski-Intiassa sekä Sri Lankassa asuvia ihmisiä, jotka kuuluvat samaan kieliperheeseen (tamili, malayam, telugu, kannada ja kondi), joka ei ole sukua pohjoisen hindille ja sanskritille. Ks. esim. Jones 1989 tai Trautmann 1996.

[3] Tamas on hindumytologiassa passivisuuden ja pimeyden energia. Käsitettä käytettiin usein Aurovillessä, jossa monet olivat saaneet vaikutteita ns. korkeahindulaisesta (braminisistisestä) kosmologiasta.

[4] Toisaalta tamilikulttuuriin viitatessa käytettiin myös lapsi-metaforaa, jonka mukaan tamilit olivat lapsekkaita, eurooppalaista holhousa tarvitsevia ihmisiä matkalla aikuisuuteen.

[5] ”Vitaalinen” (vital) oli aurovilleläinen eufemismi, joka viittasi henkilön, asian tai ilmiön materialistiseen, lihalliseen ja jopa eläimelliseen luonteeseen. Vitaalisuuden vastakohta oli ”hengellinen” (spiritual), joka oli Aurovillen perustusfilosofian mukaan henkilökohtaisena ominaisuutena jokaisen aurovilleläisen ihanne.

[6] Aurovilleen jopa viitattiin usein kutsumalla sitä yli-ihmisen kehdeksi. Esim. Lingappan kuvaili kuinka ero yli-ihmisen ja nykyihmisen välillä tulisi olemaan samanlainen kuin ihmisapinan ja Homo sapiensin ero. On kuitenkin huomautettava, että useat aurovilleläiset (esim. Alfred ja Jacob) olivat vähintäänkin skeptisiä evoluutioteorian suhteen.

[7] Mainittakoon, että Tamil Nadun kyläläisväestön määrä oli suhteellisesti pienin kaikista Intian osavaltioista. Ks. India Census 2001.

[8] ”Molemmissa maailmoissa kulkeminen” oli yleinen fraasi Aurovillessä ja tarkoitti ajan viettämistä sekä tamilyhteisössä että Aurovillessä. Ks. myös Auroville Today 151/2001, 2, jossa kerrotaan kuinka ”tamiliaurovilleläisten vahva kulttuurinen identiteetti” ei ole toivottavaa Aurovillessä.”

Lähteet

Haastattelut

Nimi, haastattelun ajankohta, sukupuoli (M/N), alkuperä (I/E =Intia/Eurooppa tai P=Amerikka), ikäryhmä (1 = 20-29, 2 = 30-39, 3 = 40-49, 4 = 50-59, 5 = 60-).

Haastattelumateriaali tekijän hallussa.

Alfred, 120899, M, E, 3

Benjamin, 080803, M, E, 4

Eva, 130803, N, E, 2

Franz, 270503, M, E, 3

Jacob, 090803, M, E, 3

Lingappan, 210799, M, I, 3

Ravanan, 080703, M, I, 3

Rygaard, 150303, M, E, 4

Sanomalehdet

Auroville Today, Auroville.

News & Notes, Auroville.

Kirjallisuus

Fabian, Johannes (1986) *Time and the Other. How Anthropology Makes its Object*. New York: Columbia University Press.

Gramsci, Antonio (1971) *Selections from the Prison Notebooks of Antonio Gramsci*. Lontoo: Lawrence & Wishart.

Gramsci, Antonio (1996) *Prison Notebooks*. New York: Columbia University Press.

Inden, Ronald (1992) *Imagining India*. Oxford: Blackwell Publishers.

India Census (2001) New Delhi: Office of the Registrar General.

Jones, Kenneth W. (1989) *The New Cambridge History of India III. Vol. 1*. Cambridge: Cambridge University Press.

Jouhki, Jukka (2006) *Imagining the Other. Orientalism and Occidentalism in Tamil-European Relations in South India*. *Jyväskylän Studies in Humanities* 47. Jyväskylän yliopisto.

Said, Edward W. (1995) *Orientalism. Western Conceptions of the Orient*. Lontoo: Penguin Books.

Savitra (1980) *Auroville. Sun Word Rising*. Auroville: The Community of Auroville.

Sullivan, William M. (1994) *The Dawning of Auroville*. Auroville: Auroville Press.

Trautmann, Thomas R. (1996) *Dravidian Kinship*. Delhi: Vistaar Publications.